

„SZELLEMES ÉS ÉLES SZEMŰ MEGFIGYELÉSEK, A POPZENE IRÁNTI
SZENVEDÉLY, A SZÖVEGEN VÉGIGVONULÓ VALÓDI EMBERI MELEGSÉG.”

KIRSTY WARK

És
most
együtt

A MÉHKAS BESTSELLER SZERZŐJÉTŐL

GILL HORNBY

GABO

Hat óra előtt tíz perccel Tracey szokás szerint az utcaszintre vezető alagútszerű folyosón haladt át. Még egy jobb estén is elég sok időbe telt kijutni a parkolóházból. Ezeket a percekét mindig arra használta, hogy kiválassza a zenét, amit hazafelé hallgatni fog – fél szemmel az előtte haladó lökhárítóját figyelve gyorsan átzongorázott az anyósülésre letett CD-ken. Billy szerint valószínűleg az egész „fejlett világban” ez a legutolsó kocsis, aminek ennyire özönvíz előtti a hangberendezése. Úgy nyúzta ezzel, mintha bizony Tracey amish lenne, vagy maga Frédi, a kőkorszaki szaki. Talán nem tűnt fel neki, hogy már ahhoz is minimum egy lottó-főnyereményre lenne szükségük, hogy központi zárat szereltesse bele. Egyébként pedig, amennyiben Billyt érdekelte volna Tracey véleménye – bizony, bizony, *amennyiben* –, úgy megtudhatta volna, hogy ebben a kocsiban a CD-lejátszó volt messze a legtutibb dolog. Valamiféle fizikai dimenziót kölcsönzött minden kedvenc zenéjének, egyfajta plusz érzést, amit Tracey hiába várt el a fejlettebb elektronikától. Itt, ebben a nagyszerű kőkorszaki járgányban úgy foghatta meg, úgy nyithatta szét, úgy pörgethette át a rock isteneinek albumait, ahogy egy ékszerész a gyémántjaihoz nyúl... Úgy

tűnt, ezen az estén még a szokásosnál is több ideje lesz eljátszogatni velük. Beállt a kijárat sorompója felé araszoló hosszú sorba, aztán hozzáfogott a válogatáshoz.

– Hé! – A parkolóőr megkopogtatta az ablakot. – Valami gubanc van. – Tracey letekerte az ablakot. – Tiszta pokol, ami ma este odakint van. Ha teheti, kerülje el Bridgefordot.

Huhh! – akarta mondani Tracey, de nem jött ki hang a torkán. – Bár tehetném. – Megköszörülte a torkát. – De azért kösz...

Hátrahanyatlott a vezetőülésben, és belemarkolt a hajába. Elviselt egy újabb primitív, hétköznapi, hihetetlenül eltárgyasító, átlagos napot az ONS Systemsnél – e-mailek, szerződések, szerződésekről szóló e-mailek –, ahol egy sarokban üldögélt egyedül ülő egyedülállóként. Újra köhintett egyet – annyira nem beszélt senkivel, hogy a hangszálait már tényleg az elsorvasadás veszélye fenyegette. Ma egy tüsszögő újoncnak odavetett annyit, hogy „egészségedre”, aztán volt még egy húsz másodperces kornyikálás valami születésnap öröme – minthogy ez mégiscsak iroda volt, és a nagy számok törvénye alapján valakinek mindig éppen születésnapja volt –, de ezt leszámítva... semmi. Nagy szükségét érezte annak – rettentő, komoly szükségét –, hogy hallhassa a saját hangját. Valami kiabálós szám... erre volt szüksége... semmi hajlítgatás, csak tolni tele torokból. Meg is találta a megfelelő CD-t, kipattintotta a dobozából, becsúszta a lejátszóba és várt. Az előtte haladó kocs vezetője fékezett, hogy felvegyen pár utast; ablakok gördültek le, kezek nyúltak ki rajtuk, ujjukat billegtetve integettek. Valaki odakialtott valamit, valaki más elnevette magát; Tracey felhördült. De legalább végre rá került a sor. Áthaladt a felemelt sorompó alatt, vissza, a külvilágba, és megnyomta a „play”

gombot. – Meat Loaf – szólalt meg emelt hangon –, megengedem, hogy hazakísérj...

...éden a műszerfal fényében...

Kigurult az útra, és felpillantott a sötét égre, amelyen kék fényel meg-megvillantak a vészhelyzetet jelző lámpák, de ezen kívül semmiféle információval nem szolgált arra nézvést, hogy a nő miféle napról maradhatott le. Tracey-nek pedig szokás szerint a leghalványabb fogalma sem volt. Az ONS-nél nem igazán foglalkoztak az időjárással: nem izgatta őket, úgyhogy nem is vacakoltak vele. A hatalmas, fémdobozra emlékeztető épületnek megvolt a maga állandóan „igen kellemes” hőmérsékletűre állított klímája; mintha Kalifornia északi részén lettek volna... ott, rögtön az M4-es autópálya mellett. Azt azonban látta, hogy az utak vizesek – Anglia kellős közepe télvíz idején: kizárólag rémes lehetett.

A kormánykeréken verve a taktust, énekelve – inkább üvöltve – fordult rá a felhajtóra, de aztán a körforgalomnál hirtelen fékeznie kellett. A nyakát nyújtogatva előrenézett, és így sikerült egyenesen belátnia a szomszéd sávban álló furgonba. Három fiatal fickó ült szépen egymás mellett az első ülésen, még mindig munkaruhában, és épp rajta röhögtek igen jóízűen. Úgyhogy ettől még nagyobb hangerőre váltott. Nem erre számítottak egy negyvenes éveiben járó, mértéktartó irodai ruhát viselő nőtől? Nem tetszett nekik, hogy olyan valaki óbégat, aki az anyjuk lehetne? Attól még simán lehetett rocker, hogy elsőre nem úgy néz ki, mint egy rocker. Kiöltötte a nyelvét, megvillantotta előttük a piercingjét, aztán odanyomta az ablaküveghez, és bemutatta nekik az Ozzy Osbourne-os arckifejezését. Tán még a nadrágját is letolta volna, de ekkor a furgon előbbre gördült, ezzel véget vetve Tracey mulatságának.

– Jaj, *ne már!*

Közel húsz éve ingázott ezen az útvonalon, és legalább egyszer egy héten mindig előfordult valami hasonló fennakadás. Régebben elég sok gondot okozott – különösen, amikor Billy még kicsi volt –, mégsem esett soha kísértésbe, hogy az otthonukhoz közelebb keressen állást. Épp elég lehangoló volt Bridgefordban lakni, ki volt zárva, hogy még ott is dolgozzon. Mert talán nem valami izgalmas minden áldott nap bejárni, de legalább valamiféle plusz dimenziót adott a létének... egy árnyalatnyit mélyített a nyomon, amit a földön maga mögött hagy. Megpróbálta enélkül elképzelni napjait, éveit... és beborzongott – az egész élete olyan jelentéktelennek tűnt. Előrehajolt, kikapcsolta Meat Loafot, és csavargatni kezdte az állomás keresőt.

Tracey a hivatalos verzió szerint sosem hallgatta az *Autózzon Dave-vel!* című műsort – a „Halott zene siralomvölgyében” az andalító pop és a helyi rádió számított a legfőbb tereptárgynak. Nem hivatalosan azonban elég gyakran oda kellett tekernie a közlekedési hírek miatt, de mindig rendesen rákészült a dologra. A kiszolgáltatottabb hallgatóság számára a közlekedési hírblokk éppoly veszélyes kezdetet jelenthet, mint valami kapudrog. Tracey aggódott is ezek miatt a hallgatók miatt. Ártatlanul bekapcsolják a rádiót, hogy meghallgassák, miféle tömegkarambol történt az A akárhányas úton, aztán egyszer csak azon veszik észre magukat, hogy a fejüket csurig töltöték mindenféle más dologgal: együtt dudorásznak a Maroon 5-val, vagy álmodozva vigyorognak holmi Michael Bublé-szám hallatán... Keserűen csóválta a fejét. Vele persze ilyesmi nem történhet meg, na de akkor is... miközben a közlekedési információkra várt, a saját agyába is elkezdtek belegyömöszölni valami „A környék hírei” című műsort. – Öhhh... jaj, hagyjatok már békén – mormolta, ujjaival a sebváltón dobolva.

– ...a holnap esti demonstráció, amellyel a London Roadra tervezett nagyszabású, új üzletsor ellen kívánnak tiltakozni...

Erről azonnal eszébe jutott, hogy muszáj lenne feltölteni a frigót. Minél előbb megépül ez az üzletsor, annál jobb, és ha a London Roadon lenne, azzal kifejezetten kapóra jönne. Hazafelé menet egyszerűen csak beugorhatna bevásárolni, nem kellene beverekednie magát a városba, úgyhogy építsék csak meg szépen. Most komolyan, pont ez ellen kell tiltakozni? Ezek szerint a harmadik világbeli éhezés már fel van számolva, ugye? Világbéke kipipálva? Az itt lakók igazán szembesülhetnének már valós problémákkal is.

Kattogva mentőhelikopter emelkedett fel az égbe, és az elől kigyózó sorban egymás után elindultak a kocsik.

– ...tagtoborzót. Igen, a városi kórus bejelentette, hogy néhány csendesebb év után idén ÚJRA beneveznek a megyei kórusfesztiválra. És ezúttal azért mennek oda, hogy elnyerjék a bajnoki címet a város számára. Viszont igen nagy szükségük lenne néhány új hangra. Úgyhogy rajta, emberek! Tudjuk, hogy vannak önök között dalos kedvűek. Minden bridgefordi bömbölő bariton...

Tracey felvissított, amikor végre kettesbe kapcsolhatott. – Bridgefordi bömbölő! – Ez ám a gondolat! Nehogy elfelejtse megosztani Billyvel, ha hazaér. Jót fognak nevetni rajta.

Lassan felhajtott az autópályára – elgurult a padkán tornyosuló autóröncsök, a villogó fények, a láthatósági mellényt viselő rendőrök, a kúp alakú terelőbóják mellett –, aztán behúzódtott a középső sávba.

– Hol maradhat? – nyugtalankodott Annie. – Megpróbálom újra felhívni...

– Mihez kezdjünk? – aggodalmaskodott az egyik alt.

– Hát, egyszerűen kezdjük el nélküle – vont vállat Lewis, és kicsit topogott, hogy ne hűljön át a lába.

– *Nélküle?* – visszhangozta az egyik szoprán. – Énekelni? *Constance* nélkül?

A kórusnak hat órára kellett volna összegyűlnie a szupermarket előtt, de már negyed hét volt, még mindig elég kevesen jelentek meg, és egyelőre a karvezető sem érkezett meg. *Constance* általában késett pár percet, de ennyit soha. Annie a táskájában kotorászva keresgélte a mobilját, de tekintete közben végig a sötétbe boruló High Streetet és az esőtől csöpögő Market Square-t pásztázta. Az összes többi bolt bezárt – a legtöbb természetesen csak azért, mert este volt, de a karácsony óta eltelt hetekben jó néhány végleg lehúzta a rolót. Az eső épp elállt, úgyhogy a háborús emlékműnél újra elfoglalták megszokott helyüket az állandóan arrafelé lógó kölykök, hogy dobozból kortyolgatva ott várják ki az éveket, míg végre a kocsmában is kiszolgálják őket. Rajtuk kívül szinte senki sem járt az utcákon. Annie újra hívta *Connie*-t, összevont szemöldökkel hallgatta, ahogy kicseng, a fejét csóválta: ez annyira nem vall rá. *Lewis*nak azonban igaza volt: ha már egyszer itt vannak, akkor bele kell vágniuk, függetlenül attól, hogy mi van *Connie*-vel. Annie megpróbálta azt a lelkesítő, jobb kedvre hangoló, karizmatikus vezetői hangot megütni, amit *Constance*-től megszokhattak: – Akkor kezdjük?

A kóruspróba után még olyan jó ötletnek tűnt... de persze ilyenkor minden remekül hangzik, hiszen annyira fel vannak dobva. Bár sajnálatos módon erősen lecsökkent a létszámuk, még mindig annyira el voltak ragadtatva a saját hangjuktól, hogy minden szám végén spontán tapsviharban törtek ki. Talán nem voltak túl sokan a kedd esti összejövetelel a Koronázási

Csarnokban, de mindig annyira felvillanyozó élmény volt, olyan úttörő dolognak tűnt... mintha a zene új hajnala lett volna... mint a *Macskák* premierje.

Így aztán, amikor Constance bejelentette, hogy elindítja a tagtoborzást, ez tűnt a világon a legegyszerűbb dolognak. Hiszen mindössze annyit kell tenniük, hogy kiállnak, és valami egészen pazar bemutatót tartanak a potenciális, ifjú, új tagok százai előtt – aztán hiphop, újra ott találják magukat a legmagasabb versenyszinteken, mint annak idején, a dicső múltban. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy még ebben az önbizalomtól kicsattanó szakaszban sem javasolta senki, hogy rendes koncertet adjanak. A korábbi néhány kísérlet alapján tisztában voltak azzal, hogy ez az egész „szervezés, meg jegyek, meg ülőhelyek” dolog jelen állapotukban semmiképpen sem a megfelelő eljárás a városi kórus számára... és ezt el is fogadták. Vagyis a többségük elfogadta. Mert bizonyos szólamokban azért maradt egy kis tüske *A nyomorultak varázsa* címen futó boldogtalan próbálkozás után. Abban azonban mindannyian egyetértettek, hogy ha Bridgeford nem megy a zenéhez, akkor a zene lesz kénytelen felkeresni Bridgefordot... és hát így alakult. Csoszogva félkörbe rendeződtek. Annie ragaszkodott ahhoz, hogy megmaradjon a megszélén.

Egy kicsit mindenből – ezt a döntést hozták meg a ma esti bemutató programját illetően. Ahogy azt Connie szívesen mondogatta, ők aztán igazán eklektikus társaság... emellett az egyik szókimondóbb kórustag, Lewis, nagyon is odavolt a népzeneért. A férfi most előrelépett, és felemelte mindkét kezét. Annie halkán megadta a kezdőhangot – abszolút hallása volt, és több, önként vállalt feladata közül az volt az egyik, hogy ő legyen a város hangvillája.

Hajnalhasadááááskor, amint a nap feeelkelt...

Felemelték hangjukat, megtöltötték vele az esti levegőt. Voltak, akik szívesebben intézték volna ebédidőben a dolgot, csakhogy ezek a kórustagok egész héten alig töltöttek időt a városban, mert dolgoztak, így aztán nem igazán tudhatták, hogy manapság szinte senki sem tölt időt a városban, mert dolgozik. Merthogy Bridgeford annyira közel helyezkedett el mindenhez – pontosan ez volt a gond. Nagyszerű volt a vonatközlekedés, és több, válogatottan fontos útvonal is elhaladt a város mellett. Az Annie-hez hasonló, helyben megragadt lakosok látták csak tisztán, hogy ezek szippantják ki az életet minden áldott nap a településből.

Ezért született meg az ötlet, hogy a hazafelé induló ingázókat meg a vásárlásukat az utolsó pillanatban letudni készülöket a város – egyelőre – egyetlen szupermarketjénél kapják el. Abban is mindannyian egyetértettek, hogy Bridgeford estefelé nyújtja a legkellemesebb látványt. Az a kis homály kifejezetten előnyére vált a városközpontnak. Így nem volt azonnal szembe-tűnő, hogy a legtöbb üzlet puccos vackokat meg használt ruhát árul, hogy a pékség immár tetoválószalonnal, és hogy az árkok tele vannak eldobált kaparós sorsjeggyel. Na persze a sötét nem tudott mindent úgy eltakarni, mint a hó. Annie abszolút kedvence a behavazott Bridgeford volt – amikor azt sem volt könnyű kitalálni, melyik században járnak, sőt, azt sem, hogy a valóság veszi-e körül őket, vagy sem; az ember azt képzelhette, hogy valami történelmi drámába tévedt. Milyen kár is, hogy évente csak egyszer fordul elő. Azért a sötétség is majdnem olyan jó volt. Ha valaki megállt és egy kicsit hunyorított, akkor simán elhithette magával, hogy az ötvenes években jár.

...egy szegény leányt?

Mindig is annyira lehangoló volt úgy befejezni egy számot, hogy utána nem hangzott fel semmiféle taps. No de csak előre,

meg fel, fel, rendíthetetlenül... Úgyhogy arra jutottak, jobb, ha a musicalek következnek. Támadt egy kis szünet, mivel ehhez mindenkinek át kellett állnia máshová, még Katie-nek is a ke-rekesszékével. Lewis előrejött, vacakolt valamit a szék fékjével, aztán megigazgatta a lánya térdére terített plédet. Mihelyt ezzel is megvolt, elérkezett Maria nagy pillanata. A többiek illő tisz-telettel hátrahúzódtak, ő pedig arccal az egyik utcai lámpa felé fordult, mintha azt venné célba, aztán rázendített.

Jő a nyááár,

*Akkor könnyű az é-let...**

Maria csupa lélek előadása mindig könnyeket csalt a közön-ség szemébe. Ezen az estén azonban a dal nyomán kialakuló kellemes hangulatba ugató röhögés hasított, olyan kamasz-fiús – mintha valaki csak félig lenne ember, félig viszont inkább oroszlánfóka.

A fiatalok ott lézengtek a háborús emlékműnél, és úgy tűnt, feltették magukban, hogy a kórusbemutatót viccnek tekintik. A fiúk eljátszották, hogy pecáznak, a lányok napozást imitálva hanyatlottak hátra. Annie kedve tovább romlott. Talán tény-leg nem ez a legmegfelelőbb hely egy januári szerda estén, de még így is messze a legtöbb, amire nekik lehetőségük nyílik egy januári szerda estén. Mindig ez történik, amikor az em-ber másokért tesz valamit – hogy nem lesz minden tökéletes. És különben is, mi egyéb választási lehetőségük lenne? Hogy egyáltalán ne énekeljenek? Hát valóban ezt szeretnék ezek a fiatalok?

A 6:18-as öblös hangú dübörgéssel kigördült az állomásról, és rohamléptekkel közeledve feltűnt az ingázók első hulláma. A legtöbbben szándékosan lehajtották a fejüket, és a tekintetüket

* fordította: Reményi Gyenes István

is elkapták; többen átmentek az út túloldalára; voltak néhányan, akik elfogadták a szórólapokat, de rögtön ki is dobták, mihelyt az utcán továbbsietve eljutottak a bankautomatáig. Annie megpillantotta Jazzyt, aki pincérnői egyenruhájában, seprűre támaszkodva álldogált a Rézkanna küszöbén, és mérhetetlenül unottan figyelte őket. Aztán – ez meg ki lehet? – a pillantása valami távolodó pasas öltönyös hátán állapodott meg, aki kezében egyetlen, jókora krumplit vitt, és mintha igencsak szedte volna a lábát. Neki sem volt kedve ezen az estén zenét hallgatni, ahogy senki másnak sem. Mindenki csak arra vágyott, hogy végre hazaérjen már.

Több remek vonása is van egy régóta fennálló kórusnak, ezek közül az egyik az, hogy a tagjai kialakítanak egyfajta telepátiát, egy kollektív hatodik érzéket – nagyon is jól értette ezt Annie, aki már több mint harminc éve énekelt ebben a társaságban. Tudta, milyen érzés, amikor az ember tisztában van azzal, mi jár éneklés közben a többiek fejében. Így hát ott és akkor pontosan tudta, hogy éppen mire gondolnak: arra, hogy micsoda időpazarlás is ez az egész.

Tracey indexelt, majd balra fordult a High Streeten, a bolt felé. Mint mindig, biztos megint kifogyóban a tej meg a kenyér otthon – Billynek mintha folyamatosan tömnie kellett volna a fejét vagy egyikkel, vagy a másikkal, pusztán azért, hogy életben maradjon. Ez csak egy volt azon számos jellegzetesség közül, amit az ember akkor tapasztalhat meg, ha fiatal felnőtt fia van, vagy éhes madárfiókát tart. Billy voltaképpen egy epikus méreteket öltött madárfióka volt. A nő leparkolt a supermarketnél az út túloldalán, és lenyúlt a táskájáért.

A 6:18-as épp elhúzott, és egy sereg ingázó özönlött ki az állomásról, ezért nem is tűnt fel neki azonnal az ott tébláboló kisebb csoport. Annyira nem, hogy ha kilép az autóból, vészesen közel került volna ahhoz, hogy egyenesen belegyalogoljon a sűrűjébe. És akkor talán kénytelen lett volna meghallgatni valakit közülük, esetleg szóba elegyedni vele, elfogadni tőle egy szórólapot, vagy ilyesmi. Hála az égnek, idejében kiszúrta őket. Visszasüppedt az ülésbe, és minden eshetőségre felkészülve magára zárta a kocsiját: biztonságban van. Csapdába esett, ámde biztonságban van.

Először nem is igazán jött rá, mi folyik odakint. Bridgeford híres volt arról – illetve hát egyáltalán nem volt híres –, hogy olyan városka, ahol soha semmi sem történik. Ugyanakkor az teljesen egyértelmű volt, hogy ezen az estén mégiscsak alakulóban van valami, méghozzá épp az orra előtt. Végigfutott magában a legnyilvánvalóbb lehetőségeken – éhségstrájk; valami szélsőséges politikai csoport nagygyűlése; vad angol karnevál a tél derekán –, aztán végül csak felderengett előtte az igazság. Hiszen ezek itt a bridgefordi bömbölők személyesen! Mi több, épp bömböléssel vannak elfoglalva. Most komolyan, erre mennyi volt az esély? Nyilván szerencsés napja lehet.

Egy kerekesszékekben ülő, fiatal nő lábánál házilag készített tábla billegett, a következő állt rajta: BRIDGEFORDI KÖZÖSSÉGI KÓRUS. Nem hinném, kekeckedett magában Tracey. Azt ugyan készséggel elismerte, hogy Bridgefordban voltak, no de hogy „kórus” lenne, az talán túlzás. Ami pedig a dolog „közösségi” részét illeti... hááát... mégis, kit próbálnak palira venni? A tagság korántsem számított reprezentatív mintának: kezdve azon, hogy főleg nőkből állt, akik mind elég vénnek tűntek... na jó, legalábbis középkorúak voltak. Tracey alaposabban szemügyre vette őket. Néhányukat azonnal felismerte,

és róluk azt is tudta, hogy minden kétséget kizáróan zakkantak. Ott volt az úszásoktató, akinek sikerült egy életre elvenni Billy kedvét az úszástól, aztán a fura teremtes, aki a cserkészcsapatot vezette, meg a nő, aki az ambuláns betegrendelésen osztogatja a teát – és akkor még csak a legelső sort nézte meg.

A kerekesszékes lány volt az egyetlen, aki egyértelműen nem töltötte még be a 120. életévét. Annyi idős lehetett (vagy nagyjából annyi), mint a háborús emlékműnél istenien elszórakozó kölykök, de ezzel a hasonlóság véget is ért. Ő ugyanis gátlástalan lelkesedéssel dalolt, míg azok torkuk szakadtából heccelődtek. A lány kerekesszékeiben ringatózva mindössze karmozdulataival tudott táncolni, amazok nyúlánk, fűrge teste viszont túláradó gúnyt sugározva rángatózott a zene ütemére. Tracey megcsóválta a fejét. Az élet... néha még az irónia olyan egyértelmű híveinek számára is túl soknak bizonyult, mint amilyen ő maga volt.

A szám véget ért, és mivel a közönség részéről nem érkezett azonnali reakció, a kórus megtapsolta magát. Egyetlen boldog pillanaton át úgy tűnt, ezzel talán végeztek is, aztán sajnos kiderült, hogy akad még dal, amit meg szeretnének osztani a világgal. Tracey lehúzta az ablakot, hogy belefüleljen...

*Énekelj egy dalt,
Egyszerűt...*

...aztán gyorsan újra feltekerte. Hát ez kész rémálom. Miért nem erről szól „A környék hírei”? Hagyjuk már a hiperszuper üzletsort, hiszen itt a valódi hír! Be kéne telefonálnia a műsorba, hogy színes kis helyszíni közvetítést adjon: *A High Streetről élőben jelentkezik Tracey Leckford, aki szem- és fültanúja annak, ahogy a Budgens előtt éppen LEMÉSZÁROLJÁK a Carpenters együtttest...*

És most együtt

Ideje volt bevetni a nagyágyút. Gyakran szóba került, hogy talán jobb lenne a „Rhythm of Life”-fal indítani, csakhogy eléggé ambiciózus koreográfiája volt, és ezért az idősebb kórustagoknak – Lynn, Pat és a hasonszőrűek – előbb be kellett hozzá melegednie, különösen ezen a télen, amikor annyi ízületi protézis került beültetésre. Hiszen épp a minap jegyezte meg Dr. Khan Annie-nek, hogy az ált szólám manapság több titániumot tartalmaz, mint kalciumot. Szóval óvatosnak kellett lenniük, de megérte. A közönség – már amikor volt ilyen – mindig is imádta a dalt kísérő mozdulatokat, azt a rengeteg úszótempót, ide-oda csusszanást meg karral csapkodást. De hogy milyen elképesztően szuper volt!

Igen, az élet lüktetése tempós ritmus.

A szopránok számára azért kissé idegtépő élménynek számított, mivel közülük legalább kettőnek oda kellett állni Katie édesapja mellé, és bár Lewis kétségkívül a világ egyik legremekebb embere, azt már korántsem lehetett elmondani róla, hogy jó táncos lenne.

De ők csak csett-csett-csettintgettek, sasszéttak, riszáltak...

Megjött és elment a 6:42-es, újabb adag ingázó özönlött le az állomás lépcsőjén. Szerencsés időzítés volt: mert így épp az „ússz a papához” versszakra érkeztek. Két basszus utat tört magának a kórustagok sorai között, majd gyorsúszást kezdtek imitálni előttük, a pont közepén elhelyezkedő Katie pedig ülve mellúszó mozdulatokat adott elő. Tisztában voltak azzal, hogy ilyenkor a vidámságuk ragályos – ezt már vagy milliószor hallhatták. Hát ez meg mi? Egy divatosan öltözött pasas egyenesen feléjük tartott. Talán ez lesz az áttörés. Annie-ben ébredezni kezdett a remény. Akár egy vadonatúj tenor is...

Ritmus az ágyban, ritmus a járdán...

A férfi némi aprópénzt markolt ki a zsebéből, aztán körülnézett, a perselyt keresve Katie mellett. Végül odalépett hozzá, biztatóan biccentett, rámosolygott a többiekre, majd a pénzt a lány ölébe terített plédre helyezte.

Tracey lefordult a forgalmas útról, egyenesen a garázsába, kiakcsolta a motort, és egy rövid ideig csak ült ott. Az a kerekesszékes lány... a szegény apja arcán tükröződő leplezetlen fájdalom – képtelen volt kiverni a fejéből az emlékképeket. Vajon miért ütötte jobban szíven, ha egy szülőnek kellett átéreznie az ilyesmit? Ugyanolyan volt, mint nézni a tévében a tehetségkutató műsorokat: ha valaki bejutott, mindig látszott rajta, mennyire örül, a családja azonban már-már önkívületi állapotba került. Amikor pedig kiestek a versenyből, hát... az anyukák zsigeri fájdalommal Tracey-t minden alkalommal megríkatva. A kerekesszékes lány viccet csinált abból, hogy a pasas pénzt dobott az ölébe: előadta, mekkora megtiszteltetés számára, köszönetet mondott azért, hogy felfigyelt rá a férfi, és szentül megfogadta, hogy nem költi itálra. Az apja viszont... mintha a szívét tépték volna ki. Na, most már egész biztosan nem mesél Billynek a „bömbölőkről”, nem fognak jól nevetni a dolgon... minden vidámság elillan az egészségből.

Kiszállt a kocsiból. A ház szinte rázkódott, olyan hangosan szólt odabent a zene. Kulcsait a foga közé kapta, mindkét kezében reklámszatyrokat szorongatva kirúgta a garázs ajtaját, majd a kapcsolót az orrával lepöccintve bezárta maga mögött. Amikor ennyire bevásárolt, mindig kénytelen volt oldalazva

fellépkedni a nappalijukba vezető belső lépcsőn. Ezen a környéken eleve szűkösek voltak a házak, és bár ők csak ketten laktak itt, azért a lakásuk mostanra eléggé kuckós lett.

Billy a kanapéba süppedt, lábát a maga elé állított konyhai széken pihentette, ölében kétliteres, műanyag tejes palack. A zene idefent kifejezetten hangosan bömbölt. Tracey átment a tévé előtt, arra kényszerítve a fiút, hogy ültében oldalra hajoljon.

– Hahó, anyu! – Közben azonban egyetlen másodpercre sem vette le tekintetét a játékról. – Milyen volt a munka?

– Khm. Csodás, köszi. – A nő megállt, és a képernyőre pillantott, hogy megnézzze, mivel játszik. A fia valami állig fel-fegyverzett alakot irányított, aki épp egy kiégett utcán baktatott végig holmi poszt-apokaliptikus borzadály keretében. Billy valamelyik kis kiber-játzópajtijával mulatott, aki a világ túlsó felén élhet... ránézésre Japánban.

– Bocs, szívem. – Tracey a konyha felé menet átlépett egy pizzásdobozon, lecsapta a bevásárlószatyrokot az asztalra, aztán visszament felszedni a dobozt. – Ezt eddig még nem hallottam! – kiabálta, miközben felkapkodta a pizza széleit, és lecsukta a doboz fedelét. A zene (egy sor szitokszó jelentős basszus alapon) mintha a hasi idegközpontjában dübögött volna. – Kiknek a száma?

Tracey mindig is büszke volt arra, hogy nemcsak ugyanazt hallgatja, mint Billy, de ráadásul együtt élvezik a dolgot. A zene arra való, hogy az emberek megosszák egymással. Nem volt túl sok házi szabályuk, ám ezek egyike így hangzott: „Semmi fejhallgató!” Így az iPod a tartójában maradt. Billy sosem bújt el a saját kis audió-buborékában, ahogy más gyerekek, Tracey pedig sosem üvöltötte, hogy „azonnal halkítsd le azt a förtelmes ricsajt”, mint annak idején az ő szülei. Egyszerűen nem az a faj-

ta anyja volt. Ő tényleg tudni akarta... neki muszáj volt tudnia, hogy mit hallgat a fia. Örült, ha magáévá tehetné az ízlését.

– KIKNEK A SZÁMA? – ordította el újra magát, ezúttal még hangosabban.

– A VÉRPIŠÁLÓK! – üvöltötte hátra a válla felett Billy, és belekortyolt a tejbe. – ÚJ BANDA! NEM IS ROSSZ!

– CSÚCS! – Tracey a szemetesbe tömködté a pizzásdobozt, aztán elkezdte kipakolni a bevásárlást. – MIT SZERETNÉL ENNI VACSORÁRA? – kiabálta ki a hűtőszekrényből.

– SEMMIT. – Billy felállt, egy hajszálnyit lejjebb vett a hangerőből, aztán kicsit feszesebbre rángatta a nadrágját a fenekén. – Melóm lett. Ma este kezdek.

Tracey meglepetten perdült vissza a nappaliba.

– Munka?

– Aha – szusszantotta a fiú. – Figyelj, anyu... te is tudod, mégsem élhetek örökké apa pénzéből.

– Hát persze... – Végre valahára! Hála istennek! – És mi-csoda? Hol? Mikor? Hogyan? Bills, ez egyszerűen csodálatos!

– Jó, rendben, nyugi már. Nem nagy dolog az egész. Csak én, meg Göndör és Potya átvesszük a krimót bent, a Fő téren. – Ezzel felkapta az asztalról a kabátját, és két hatalmas lépéssel már kint is volt a szobából. – Későn jövök.

– Hé! Sok sik...

De Billy ekkorra lefutott a lépcsőn, átvágott a garázson, és már az utcán járt.

Tracey fogta a tejes palackot, rácsavarta a tetejét, kikapcsolta a tévét és lehalkította a zenét. Az igazat megvallva, jelen álla-

potában egyetlen porcikája sem vágyott a Vérpisálókra. Billy karrierjének útja mindeddig főként csalódással volt kikövezve, és Tracey-nek azt súgta korábbi munkalehetőségekből leszűrt számos tapasztalata, hogy ez az új meló valószínűleg a jövő héttig sem tart. De akkor is, muszáj abban reménykednie, hogy minden a legjobban sül el. „Fiam, a kocsmáros...” Nem is hangzott olyan rosszul. És még ha ki is derül, hogy nem való Billynek, legalább erre az estére egyedül maradhat a lakásban.

Körülnézett. Amióta a fia ennyire nagyra nőtt, az L alakú konyha/nappali már messze nem volt elég tágas kettejük számára. Felvett a padlóról egy müzlis tálkát, aztán átlépett egy játékkonzol felett, és lenyúlt egy másikért. Persze ha rendelkezne, még egy ilyen szűkös helyen is jóval könnyebb lenne az élet. Ha az ember alaposabban szemügyre vette ezeket a lakásokat (garázs a földszinten, az emeleti nappali alatt, két hálószoba meg egy fürdőszoba a másodikon), akkor kiderült, hogy voltaképpen mesteri tökélyre vitték bennük a térrel való gazdálkodást: a világból oly kis helyet hasítottak ki, odafent mégis el lehetett férni, ha valamelyest összezsúfolva is. Biztos akadtak olyan szomszédjaik, akiknek a lakásában bálteremnyi szabad hely maradt, de ebben nem lehettek egészen biztosak, hiszen még sosem elegyedtek beszédbe egyikükkel sem. Tracey elhelyezett egy harmadik müzlis tálkát az előző kettő tetején, aztán óvatosan elindult a konyha felé.

Itt a müzlifogyasztás újabb emlékeztetői fogadták. Töltött magának egy pohár bort, hatalmasat kortyolt belőle, aztán elkezdett rendet tenni a munkalapokon.

La, la, la, la-la

Le la la le la-la

Összeszedett két kést, amelyek pengéjén a vajmaszatba kenyérmorzsa ragadtak, kihúzta a mogyoróvajból a kanalat, és az egészet a mosogatógépbe dobta.

La, la, la, la-la, le

Valami ismeretlen elégedettség uralkodott el rajta, miközben tisztára törölte a pultot. Billyvel való kapcsolata természetesen a legjobb anya-fiú viszonynak számított a... a... Gondolatban végigfutott a tekintélyes mennyiségű szakirodalmi példán, amit végigtanulmányozott, de nem talált pozitív előképeket. Pedig biztosan kell lennie legalább egy híres esetnek, ahol szülő és gyerek nem úgy végezte, hogy megdugták vagy kinyírták egymást. Na mindegy – higítatlan mosogatószer spriccelt a ragacsos serpenyőre –, de azért korántsem tűnt kellemetlennek, hogy egy estét a fia nélkül csapjon el. Borospohara érthetetlen módon kiürült, úgyhogy rátöltött egy kicsit.

Tam tam ti tam tam

Ekkor figyelt fel arra, hogy nem azon a rekedtes torokhangon énekel, amit a Billyvel közös kornyikálásokkor használt, hanem mellhangon, és ennek jótékony, nyugtató hatását már érezte is feszülten görcsös izmaiban. Viszont csak akkor döbbsent rá, mit is énekel, amikor újra visszatért a nappaliba, és a borosüveggel meg pohárral felszerelve bevackolta magát a kanapéra. Te jószágú úristen! A baromi bömbölők valahogy bevették magukat a fülébe, onnan átjutottak az agyába, és utat találtak a tüdejéhez. Elérték, hogy visszafejlődjön. Visszacsokevényesedett. Kis híján harminc év alatt most először fordult elő, hogy egy egyedül töltött este során úgy tett, mintha az istenverte Karen Carpenter lenne. Most komolyan, létezik ennél elkészerítőbb élmény?

Tragikus, szögezte le magában, és felpattant a kanapéról. A Tracey Leckford-létben az volt az egyetlen szuper dolog,

hogy harmincas-negyvenes éveire jóval menőbb lett, mint fiatalokorában volt. Kinyitotta a szekrényt, amin az iPod állt, és kotorászni kezdett a polc hátuljában. Billy semmit sem tudott az anyja múltjáról, és Tracey eltökélt szándéka volt, hogy ez így is marad. Ahá, meg is vannak. Az ő kis egységük alapját (mert micsoda lehangoló egy szócska az, hogy „család”, nem is használta soha) a rock és metál képezte – kemény volt és hangos, erős, szilárd és megbízható. Mind a ketten ilyennek szerették.

Előhúzta a böhm nagy, hordozható magnót meg a doboznyi régi kazettát, és lefújta róluk a port. Szinte beleszédült az ismerős, otthonos érzésbe – mintha váratlanul visszakapott volna egy rég amputált végtagot. Ha visszatekintett fiatalkora zenéjére, tisztán látszott, mennyire meg kellett harcolni érte: ott volt az a rengeteg spórolás, meg kölcsönkérincselés, meg a lemezboltokban lógás... ahogy naponta ide-oda tologatta a feladatait, át- meg átszervezte a programját, nehogy lemaradjon a rádióműsorokról. Tracey ugyan hangosan sosem mondta volna ki – az agyába mostanra beleégett a „vén trotty vészjelzés”, nehogy bármi ilyen kiszaladjon a száján –, de ebben az új, „pár kattintás-letöltés” alapú világban mintha a daloknak már nem lett volna ugyanolyan értéke, mint annak idején. Olyan műgonddal állította össze a dobozban heverő kazettákon található számokat, és annyira gyakran játszotta le őket, hogy most csak oda kellett pillantania, és azonnal tudta, mi van rajtuk. A POP-TOP feliratúakat például valószínűleg nem szabad újra meghallgatni. Ezeket ugyanis saját kezűleg készítette, a mikrofont a rádió hangfalához szorítva, és a minőség némi kívánnivalót hagyott maga után: az egyik ABBA-felvételt (ami jelentős értéket képviselt volna) például teljesen tönkrevágta az, hogy egy ponton hallhatóvá vált, amint anyukája egy csésze teát kér az apjától. De ezen az estén a válogatás kazikat keres-

te, azok közül is egy bizonyos darabot. Kiemelte a dobozból. CSAJSZIS ESTE – állt rajta rózsaszín filctollal írva. Hú, ennyire béna lett volna? Körülnézett, átiskolta a konyhába, a relaxát kis kattánás kíséretében behúzta, aztán kinyitotta a garázsajtót, hogy ellenőrizze, tiszta-e a levegő... Senkinek sem kell megtudnia. A biztonság kedvéért azért lejjebb vette a világítást, majd bedugta a kazettát a magnóba, mozdulatlaná merevedett a szőnyeg közepén, rámosolygott a gitározó Richardra – illetve hát ebben az esetben a könyvespolcra –, biccentett és rákezdt:

Búcsút mondok a szerelemnek...

Végeérhetetlenül hosszú kamaszévei során Tracey másra sem vágyott, csak arra, hogy Karen Carpenter lehessen: hogy énekelhessen, hogy meghallják a hangját, hogy ott ringassa a testét az egész világ előtt. Tárgyilagosabb pillanataiban hajlandó lett volna belemenni abba is, hogy a Bananarama egyik tagja legyen, akkora volt az elszántsága, no meg az időnként rátörő kétségbeesése... De nem. A sors még a legszerényebb vágyálmait is megtagadta tőle, mert mint az kiderült, más tervei voltak vele. Miközben énekelt, egyre azt várta, mikor nyilall belé az ismerős érzés... bánat, csalódottság, megalázottság... mikor dülja fel teljesen az, ahogy a története végződött... mikor tereli tévútra valamelyik szokásos, „mi lett volna, ha?” típusú, végtelen rágódása. Nagy meglepetésére azonban semmi ilyen nem történt. Egyszerűen csak jól érezte magát: a kanapén heverve eljátszotta, hogy Sheena Easton, aztán előadta legjobb Bonnie Tyler-imitációját is, miközben grillezett sajtos szendvicset csinált. Épp mezítláb, az ebédlőasztal tetején állva súgta-búgta a mikrofonként használt újabb borosüvegbe a *Mahogany* egyik betétdalát – *Do you know where you're going to?* –, amikor megszólalt a kapucsengő.

Annyi év telt el már azóta, hogy valaki utoljára becsengetett hozzájuk, hogy beletelt jó néhány másodpercbe, mire Tracey beazonosította a zajt. Ami újra felharsant. Első reakciója az volt, hogy ügyet sem vet rá, de aztán rájött, hogy ezúttal Billy nincs otthon. Lekecmergett az asztalról, és imbolyogva a kazzetás magnó felé indult. Mi van, ha valami történt Billyvel? Leállította a zenét, és kinézett az ablakpárkány felett. Lehet, hogy egy rendőr áll odalent, valóra váltva ezzel élete legszörnyűbb rémálmát?

Már a napját sem tudta, mikor használta utoljára a bejárati ajtót. A postaládát a külső falra szerelték fel. Ő maga, a fia és a fia haverjai mindig a garázson át közlekedtek, rajtuk kívül pedig senki sem járt arra, soha, de soha. Ennek következtében az ajtóhoz lefelé vezető lépcső az idők során zsúfolásig megtelt olyan cuccokkal, amiket nem igazán tudtak máshová tenni, arra meg eddig nem sikerült elszánniuk magukat, hogy megszabaduljanak tőlük. Tracey megtorpant a lépcső legfelső fokán, és lenézett a régi biciklikre, az evezőgépre, a nem túl biztató szagot árasztó minifrigóra, gitárra, lávalámpára, hátizsákra, egy sorozat Warhammer játéokra, a meghatározhatatlan, használt holmikkal teletömködött szemeteszsákokra, klaviatúrára, vasútmodellkészletre, és a lépcső legalján elhelyezett babakocsira. Az ajtó tejüveg ablakán át egyértelműen ki tudta venni egy férfi körvonalait. Aki újra megnyomta a csengőt. Jobb lesz túl lenni az egészen. Olyan óvatosan lépkedett lefelé, mint valami légóparancsnok a romok közt a világháború idején, de aztán lejutott az ajtóhoz, és kinyitotta. Az a pasas téblábolt a küszöbön. Az apa. Annak a lánynak az apja. A kerekesszékesé. Tracey kifejezetten morcos lett attól, hogy kénytelen ott ácsorogni és szóba állni valakivel, de attól még teljesen biztos volt a dolgában. Az a pasas volt.

– Jó estét. Bocsánat a zavarásért – szólalt meg a férfi, de a hangjából semmiféle megbánást nem lehetett kiérezni. – Csak véletlenül meghallottam...

– Meghallotta?

– Igen. Elnézést... – A férfi a mellkasa elé emelte a kezét. – A nevem Lewis. Szomszédok vagyunk, és...

– Üdvözlöm. Tracey vagyok. Ezek szerint maga hallgatódik? – Billy kifejezésével élve: ez betett neki. Szóval ez az alak olyan, mint azok a Stasi-tisztek, akik egész életüket kelet-német otthonok bepoloskázásával töltik. Tracey korábban sosem látta a férfit, most viszont egyetlen este leforgása alatt kétszer is találkozott vele. Csak nem megfigyelés alatt tartják?

– Hát, nem... Persze, hogy nem. Nem tapasztunk poharat a falhoz, meg semmi ilyet. Ott lakunk. – Hüvelykujjával hátrafelé bökött a válla felett. – A sarkon. Így mindig halljuk, ha zenét hallgatnak...

– Ha zenét hallgatunk? – Ajjaj! Tracey az ajtó keretének támasztotta a homlokát. A Vérpisálók. Nyilván azért jött, hogy a Vérpisálók miatt panaszkodjon...

– Nem, nem... – A férfi felé nyújtotta a kezét. – Azt hiszem, nem érti. Nem panaszkodni jöttem. Azért csengettem be, mert... hát szóval, mert ma este másféle zene szólt. És most énekelt is. Korábban sosem hallottam énekelni.

Na jó. Ez szörnyen bizarr...

– És a hangja egyszerűen csodálatos.

Habár... talán nem is *annyira* bizarr.

– Köszönöm. – Csak álltak ott, és egymást méregették. Tracey-nek fogalma sem volt, mihez kezdjen. Nem tudott felidézni egy olyan alkalmat sem, amikor önszántából találkozott volna bármelyik szomszédjával, az meg egészen biztos, hogy a jószomszédi tereferékből nem vette ki a részét. – Igazán

kedves. – Most azonban önmagát is meglepte azzal, hogy ez egyszer kedve támadt barátságosan viselkedni. Végére is, ezt a férfit látta már a lányával; megfigyelhette, mennyire szereti; annak is tanúja volt, hogyan csinált tök hülyét magából, amikor olyan tatás stílusban táncikált a Budgens előtt. Mindezek után még Tracey Leckford sem csaphatta be az ajtót az orra előtt. Rámosolygott a férfira, és közben vadul törte a fejét, hogy mit is mondjon. – Szóval... – Miről is szoktak az emberek beszélgetni? Komposztos ládákrol... szemétszállításról... csatornatisztításról... Ez a fickó tuti, hogy órákon át tudna szövegelni a csatorna kikotrásáról... De aztán világossá vált, hogy a pasasnak más szándékai vannak.

– Tulajdonképpen azért jöttem, hogy szívességet kérjek.

– Ööö... aha... hát persze... – Szomszédok? Szívességek? A nő kezdte úgy érezni, hogy ez a beszélgetés meghaladja a képességeit.

– Szeretnénk, ha csatlakozna a kórusunkhoz. – Lewis ezzel egy szórólapot nyomott a markába. Tracey lepillantott a papírra, horkantó hang szakadt fel belőle, aztán újra a férfira emelte a tekintetét, készen arra, hogy mindjárt mindketten röhögnek egy jót... de azonnal rá kellett ébrednie arra, hogy ő bármilyen viccesnek is találja a dolgot, a férfi arcán humorérzéknek szikrája sem látszik. – Van egy verseny, amit meg akarunk nyerni.

Tracey igyekezett komoly képet vágni.

– Igen – próbálta köhögéssel leplezni az érzéseit. – A helyi hírekben hallottam. – Döbbenetes, de ez egyszer tényleg így volt.

Lewis egyáltalán nem tűnt olyan meglepettnek, amilyennek lennie kellett volna.

– Ühüm. – Kezét nadrágja zsebébe dugta, előre-hátra hirtázott a sarkán, és egy ideig hallgatott. A szünetet a foga szívo-

gátásával töltötte ki. – Elég-gé jelen-tős dolog. – A nő erre már képtelen volt válaszolni, mert ha megtette volna, csak elvihogja az egészet. – Bridgefordnak pontosan magára van szüksége.

– Igeeen... csak éppen... tudja...

A férfi kihúzta magát, és kissé harsányabban folytatta.

– Hát ne forrjanak egybe a város hangjai?

– Khm... hát... nekem fogalmam sincs... kétlem, hogy... jézusom... elég szörnyen hangzik... de attól tartok...

– Együtt megyünk többre, vagy külön-külön?

Általában véve teljesen nyilvánvaló, hogy külön-külön, vilant át Tracey agyán... de azt is belátta, hogy nem ez az a pillanat, amelyben érdemes ki is mondani a választát. Így csendben maradt, és inkább csak figyelemmel kísérte a saját kapujában kialakuló helyzetet. Ez a Lewis mostanra eléggé belemelegedett. Valószínűleg azt képzei magáról, vélte Tracey, hogy hatásos szónoklatokat tud tartani.

– Eljuthatunk-e a megyei kórusversenyre, visszaszerezhetjük-e büszkeségünket?

A nő csak nézte, ahogy Lewis ragyogó szemmel, ökölbe szorított kézzel tovább papol. Milyen különös dolog is az emberi hang, jutott eszébe: nemcsak másokra, hanem saját magunkra is óriási hatással van. Azonban teljességgel hidegen hagyták Lewis szófordulatai, pedig a férfi arcáról le lehetett olvasni: abban a tudatban él, hogy ő maga teljes átalakuláson ment át.

– *Megnyerhetjük-e a megyei kórusversenyt?*

Tracey előtt alacsony, kövérkés, fehér fickó állt, szupermarketben vásárolt farmerben, csakhogy az alacsony, kövérkés, fehér külső mögött, valahol mélyen, mintha egy egészen más személy énképe húzódott volna meg.

– De mennyire!

A nő összerezett, és önkéntelenül is fájdalmas nyögés hagyta el az ajkát, Lewis azonban erre nem figyelt fel.

– De szükségünk van magára, Tracey. Nagy szükségünk van magára.

– Ó... khm... Lewis... én persze szívesen segítenék, de... de...

– Mi vagyunk a közösség énekesei...

– Ó... hát igen... azt felfogtam... de...

– ...és nekünk MAGA kell!

– Ó...

– Ó, micsoda, Tracey? – A férfi hangja mostanra követelőzőn csengett. – Egész pontosan: ó, micsoda?

– Ó, a fenébe is!